

't eigen geluk — die de overal zeldzame harmonische menschenparen pleegt te verbinden, met alleen wat extra respect voor Huib, gegrond op zijn, hun altijd min of meer onbegrijpelijk blijvend, scheppend wezen.

Toch kwam, in het latere van dezen zomer, in Huibs verhouding tot zijn nieuwe vrienden iets van aarzelende verandering. Hij begreep niet goed wat dat was. Hij merkte bijvoorbeeld dat, wanneer hij alleen met hen was, Hanna Landberg herhaaldelijk, en met een oplettende aandacht, keek naar hem, terwijl in haar stem tegelijk een zweem van zorg en deernis begon door te trillen; haar man daarentegen scheen dan juist zijn best te doen, zijn eigen, altijd rustige opgewektheid eenigszins aan te wakkeren, en Huib joviaal opmonterend toe te spreken, zooals men dat doet tegen iemand, die daar behoefte aan moet hebben, ook al wil hij dat niet laten merken misschien. Huib was er verwonderd over. Hij was zich niet bewust, tot zoo iets ooit aanleiding te geven.... Wel wist hij dat Pauline, in behoefte aan gezelligheid, de gewoonte had bijna dagelijks, in de ochtenduren het meest, even bij de Landbergs binnen te wippen voor een praatje.... Hij zelf kwam daar zelden toe, had geen tijd veelal, of zijn hoofd was te roezig en vol als hij uitging of thuiskwam.

Waren Huib en Pauline tezamen met Philip en Hanna in gezelschap, dan was er van eenige meewarigheid tegenover Huib geen spoor; integendeel scheen hun aandacht zich dan opmerkelijk veel meer op Pauline saam te trekken, en toonden zij, voor al wat het vrouwtje vertelde of deed, vroeg of opmerkte, een soms gespannen schijnende, soms ook vagelijk afwachtcnde belangstelling. Eéns — het gebeurde bijna nooit — terwijl Huib met Hanna alléén zat te praten, begon zij, niet van haar naaiwerk opziende, plotseling levendig over zijn vrouw, zei dat ze „die Pauline” toch zóó bewonderde: een hart vol van liefdedrang voor de lijdende menschheid, zeldzaam ernstig voor haar jonge jaren. „Ze schijnt daar in Frankrijk met haar heele ziel te hebben gewerkt, wát? Ze kan het ook nog altijd niet vergeten... Verlangt er nog wel heimelijk naar terug, geloof ik... soms.’

„Gelóóf je dat?”

„O ja.... O ja.... Natuurlijk niet zoo dat ze zich hier ongelukkig zou voelen... Ik weet hoe jellie zijn; er bestaan maar weinig, véél te weinig, zulke huwelijken... Ik denk soms wel 'is: is het dat niet wat ons zoo onmiddellijk tot elkaar heeft gebracht: 't instinctief besef... in dat opzicht althans.... bij elkaar te hooren. Een zelfde levenslot, 't vereent soms minstens evenveel als eenheid van soort of karakter, vin'-je niet? Ik voor mij, ik kan er me dan ook gewoon niet indenken.... Ongelukkig getrouwd, nee hoor! 'k Hield het nóóit uit!”

„Ja.... maarre.... zeg.... Spreekt Lieneke daar dan wel 'is met jou over? Weet je dat zeker.... dat ze.... terugverlangt?”

Zóó ongerust klonk Huibs stem, dat Hanne opkeek, licht geschrokken.